

Al desert no neixen flors, sinó persones

Judit Vila, participant del programa «Forma't al Sàhara 2018» transmet en aquest article algunes de les sensacions que va viure durant la seva estada als camps de refugiats sahrauís de la mà de Cooperació Osona Sàhara | «Un mur que nogensmenys és el més gran del món; mesura 2.700 quilòmetres. Un mur que està controlat les 24 hores del dia per agents militars carregats d'artilleria, que apunten amb armes tot aquell que s'acosti»

Flors simbòliques plantades al desert pels refugiats sahrauís

S'il·lumina una mirada cada vegada que es parla de lluita. És la del poble sahrauí que fa 42 anys que viu refugiat a un lloc que no és casa seva però que malauradament cada dia es va fent més seu, perquè algú algun dia va robar-li la casa i va construir un mur.

Jo, que tinc el privilegi que els meus ulls contemplin aquesta realitat, aixeco el cap i, entre la sorra que s'aixeca impulsada pel vent, es dibuixa un camí llarg, marcat per pedres que indiquen que no podem sortir del recorregut. Al fons va agafant forma el mur més gran del món, el més desconegut i el menys humà. Un mur que nogensmenys és el més gran del món; mesura 2.700 quilòmetres. Un mur que està controlat les 24 hores del dia per agents militars carregats d'artilleria,

que apunten amb armes tot aquell que s'acosti, que no respecti les seves normes, a tot aquell qui l'amor li venci la por.

Observant la immensitat del camí, que com ja he dit està delimitat per pedres, m'expliquen que està envoltat de 7 milions de mines antipersones i antitot. M'expliquen que cada dia hi ha un equip de sahrauís que surten de casa seva, sense saber si tornaran, per desactivar aquestes bombes, sense tenir la seguretat de sortir il·lesos d'aquest afer. I a mi, que em penso que el món em caurà a sobre quan alguna cosa no em va bé, se m'encongeix al cor, i se m'obre de nou ple de respecte cap al poble sahrauí.

Jovent voluntari del programa «Forma't al Sàhara 2018» de COOS Osona Sàhara

Arribo al final del camí i els meus ulls observen, ara sí, per fi, el mur de la vergonya, el mur contra l'amor. L'amor per la seva terra i per la gent que han deixat. Perquè aquest mur separa persones que s'estimen i que no saben si podran tornar-se a abraçar. I és que no hi ha res millor que una abraçada d'uns braços que et semblen casa, ni res millor que te la facin a casa.

Miro, de nou, el meu voltant i observo una cosa realment molt bonica: flors. Flors construïdes amb les mans clavades a terra. Flors que no es marciràn demà, que no seran destruïdes per una tempesta. Flors que crearan, de manera simbòlica, les seves arrels en aquell tros de terra en nom de tot el poble sahrauí. I em ve al cap: «al desert no neixen flors, sinó persones», la frase que ressona al meu cap cada vegada que conec a una persona sahrauí.

Redirigeixo per últim cop la meva mirada i observo en Salek, que ha viscut tota la vida en una terra que sap que no li pertany, contemplant, des de lluny, amb uns ulls que parlen per tot el poble sahrauí, el mur de la vergonya. En Salek, que duu penjada al coll la bandera sahrauí, la fa volar al vent, la fa digne i la fa lliure.

Judit Vila és participant del programa «Forma't al Sàhara 2018» organitzat per l'ONG Cooperació Osona Sàhara, on alumnes procedents de diversos punts de la comarca i que estan cursant grau superior tenen l'oportunitat de visitar els campaments per impartir unes pràctiques